

TEN YEARS
KIOSK

**SENNE
VANDERSCHULDEN**

SENNE
VANDERSCHULDEN

I've worked as an attendant for KIOSK since 2016. These past four years, I woke up 16 exhibitions by opening the doors, turning on the lights, starting up projectors and screens, and guiding visitors inside. Often, I heard the same soundtracks for hours on end, saw the same image from a projection hundreds of times and saw certain faces of visitors returning. Some visitors stayed for hours, others made theirs round in two minutes. Some asked me for a personal tour, others preferred sharing their impressions with me. One time I didn't get to lock up until an hour after closing time because someone had fallen deeply in love with one particular work. Visitors make an attendant's day — an ode to visitors.

During Christoph Meier's show *C O CO* there was one regular visitor, a man who came by every time that I was there (once a week). Perhaps he came by every day.

The exhibition invited visitors to interact, and to return. *C O CO* was in continuous movement, changing, and toying with the notion of the visitor as performer. The visitor could physically participate. Throughout the rooms there were sculptures that could be seen as tables or plinths. On top of them were bottles of spirits (was it whisky or brandy?). Visitor could 'perforate' the tables: small metal discs could be pushed out of the tables, the bottles were inviting.

Whether it was the act of perforating or the taste of whisky aged in oak casks that so appealed to this particular visitor I couldn't say. But what I do know is that the work transported him on a narrative trip, making him come closer there where sometimes the decisions being made are too hermetic or distant.

TEN YEARS
KIOSK

**SENNE
VANDERSCHULDEN**

Sinds 2016 werk ik als suppoost in KIOSK. De voorbije vier jaar deed ik 16 tentoonstellingen ontwaken door de deuren te openen, de lichten aan te steken, projecties en televisieschermen op te starten en bezoekers naar binnen te begeleiden. Ik hoorde vaak urenlang dezelfde soundtrack, zag honderden keren hetzelfde beeld van een projectie en zag gezichten van bezoekers terugkeren. Sommige bezoekers bleven uren, anderen waren in twee minuten rond. Sommigen vroegen mij om een privérondleiding, anderen vertelden me maar al te graag en uitgebreid wat zij ervan vonden. Eenmaal bleef ik een uur langer open omdat er iemand zo verliefd was op één specifiek werk. De bezoeker maakt het werk van de suppoost, een ode aan de bezoeker.

Tijdens de expo *C O CO* van Christoph Meier had ik één vaste bezoeker; de man kwam telkens wanneer ik werkte (wekelijks) langs. Misschien kwam hij wel alle dagen langs. De tentoonstelling nodigde uit tot interactie, tot een veelvoudig bezoek. *C O CO* was voortdurend in beweging, in verandering en speelde met de idee van de bezoeker als 'performer'. De bezoeker kreeg fysieke inspraak in het werk. Doorheen de ruimte stonden sculpturen die als tafel of sokkel konden worden gezien. Bovenop de sculpturen stonden flessen met sterke drank (was het whisky of cognac?). De bezoeker kon de tafel 'perforeren': ronde metalen plaatjes konden uit de tafel worden geduwd, de flessen drank waren uitnodigend.

Of de bezoeker hield van het perforeren of van de smaak van in eikenhouten vaten gerijpte whisky laat ik in het midden. Wat zeker is, is dat het werk hem meenam in een verhaal en hem dichtbij liet komen daar waar soms te hermetische of afstandelijke keuzes worden gemaakt.

